

Недко заговори тихо, почти шепнишката, като често се спираше, било отъ вълнение, било да си почине. Той почна отъ самото начало. Разказа колко добросъвѣстно е искалъ да удържи думата си, да не пие вече и да се залови за работа. Ходилъ въ града, взелъ бои, взелъ всичко, което му трѣбвало. И започналъ. Но не вървѣло никакъ. Никакъ, никакъ! Започвалъ, не харесвалъ туй, което направялъ, и го оставялъ. Пакъ започвалъ отново — и пакъ същото. Хабѣлъ боитѣ, развалялъ дѣскитѣ — нищо не излизало. Отъ мжка, отъ ядъ, пѣкъ може и отъ човѣшка слабостъ, той не утраялъ и почналъ пакъ да пие. Тогава — той си добръ спомня това — бѣше го изругалъ на улицата. Пиелъ. Пиелъ и пакъ се опитвалъ да работи. Не излизало нищо. Явно било, мислѣлъ си той, че Богъ е отнелъ дарбата му, че освѣнъ каруци и фирми, нищо друго не може да пише.

— Разболѣхъ се отъ мжка вече, отче — разказваше той. — Идѣше ми да умира. Една вечеръ лежахъ ей-тука. Боленъ бѣхъ, цѣлъ въ огънь и треска. Сънь не ми идѣше, обръщахъ се ту на една, ту на друга страна, като че бѣхъ легналъ на тръни и на коприва. И какво не прѣмислихъ. Мжчно ми бѣше, отче, мжчно ми бѣше за себе си. Безъ домъ, безъ свои, ей тъй, самичъкъ и отритнатъ. Никой не те приглежда, никой добра дума не ти казва. Все хули, все една отрова само. Лоши, лоши сме, отче, ний хората.

Той спрѣ, въздѣхна и си почина малко.

— Срамотно и грѣшно живѣхъ азъ, отче, — продължи той — не крия — грѣшно. Ама и теглихъ, много теглихъ. Прѣкарахъ всичко прѣзъ ума си нея нощъ. Тегло, само тегло. И ако имаше нѣщо хубаво да съмъ видѣлъ и азъ, то е било пакъ тука, въ село. Нали помнишь? Ходѣхме по нивитѣ, когато бѣхме малки, работѣхме. Дойдѣше ли жетва, тамъ лѣгахме, тамъ ставахме. Хубаво бѣше то-